

ΑΘΗΝΑΙ

Н Е Р Т Е Р Ш И

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλλ. 68.

Τόμος. Γ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1850.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(ΑΡΘΡΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ).

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἐπλήτας, συνεπεία τῆς διαταγῆς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, τρία πλοῖα εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πάλου, ἀπέπλευσε τὴν παρασκευὴν τῆς 3 Ἀυγούστου 1492, καὶ ἀφίχθη εἰς τὰς Καναρίας διὰ νὰ λάβῃ τὰς ἀναγκαίους αὐτῷ ζωοτροφίας, καὶ νὰ παρασκευάσῃ τὰ πλοῖά του διὰ τὸν μακρὸν καὶ ἐπικίνδυνον διάπλουν του. Ἐνταῦθα εὗρε τοὺς κατοίκους τῶν νήσων τοῦτων εἰς ἄκρον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιχειρήσεώς του εὐδιαθέτους, καὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐπληροφόρηθη, ὡς τὸ ἀναφέρει εἰς τὴν ἐκθεσί του, ὅτι κατ' ἔτος κατὰ τινὰς καιροὺς διέκρινον γῆν τινα πρὸς δυσμὰς· ἐνδέχεται νὰ ἦτο τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς ὀμίλης· ἀλλ' ἡ ὑπαρξίς τῆς ὑποτιθεμένης ταύτης γῆς ἐθεωρεῖτο βεβαία. Ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων ἡ γῆ αὕτη ἐσημειεῖτο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἁγίου Βρανδεῆνος, καὶ προσέθετο ὅτι ὁ ἅγιος οὗτος ἀπεδιβάσθη ἄλλοτε ἐπ' αὐτῆς. Τέλος πάντων τὴν 6 Σεπτεμβρίου ὁ στόλαρχος ἀπέπλευσε καὶ αὖθις μεθ' ὅλων τῶν πληρωμάτων ὑποῦ, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ διάπλου εἶχε και-

ρὸν λαμπρὸν ἢ γλυκύτεν τοῦ κλίματος εὐρήσθηεν αὐτὸν τοσαῦτον, ὥστε συνεχῶς ἀναφέρει τοῦτο εἰς τὴν διήγησίν του. « Ὁ ἀῆρ, λέγει, εἶναι εἰς ἄκρον συγκρα- » σμένος· αἰσθάνεται τις πραγματικὴν ἡδονὴν θεωρῶν » τὴν λαμπρότητα τῆς ἡοῦς· ὁ καιρὸς ἦν ὡς ἐν τῇ Ἄν- » δαλουσίᾳ τῶν Ἀπριλίων μηνῶν, καὶ δὲν ἔλειπεν εἰμῆ » ἢ μελωδία τῶν ἀηδόνων. » Ἄλλως τε διάφορα πτη- » νὰ ἐπεσκεπτόντο ἀκαταπαύστως τοὺς ὁδοιπόρους μας, καὶ χόρτα φερόμενα ὑπὸ τῶν βουμάτων ἐπέπλεον γύρωθεν τῶν πλοίων τῶν ὑπεθυμίζοντα αὐτῶ εἰς αὐτοὺς τὴν ἑξῆραν.

Τὴν 17 Σεπτεμβρίου ὁ Κολόμβος ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὰς μεταβολὰς τῆς μαγνητικῆς βελόνης· καὶ αὕτη ἦτο ἡ πρώτη εἰς τὸ εἶδος τοῦτο παρατήρησις· δεικνύων δὲ τοῦτο εἰς τοὺς συμπλοτήρας του ἔθετεν οὕτως εἰπεῖν αὐτοὺς εἰς θέσιν τοῦ νὰ γνωρίσωσι τὸν μαγνητισμὸν τῆς γῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἔπραττεν ἔργον οὐχ ἥττον μέγα, δεικνύων αὐτοῖς τὴν πρὸς τὸν νέον κόσμον φέρουσαν ὁδόν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔθεσεν ὀκτώσων εἰς ἀνησχίαν τὰ πληρώματα· καὶ ὅμως ὁ Κολόμβος καθήσυχασεν αὐτὰ, ἐξηγήσας αὐτὸ μετὰ τρόπον ἀπλοῦν ἀναλόγως τῶν γνώσεών των. Ἄφ' ἑτέρου ἡ συνεχὴς ἐπίσκεψις τῶν χειρῶν πτηνῶν, προσερχομένων ἐκ τῶν ὀρηγμίνων πρὸς αὐς προσήγγιζον ἤδη, τὰ ὑπὸ παραβί- δων καλυπτόμενα καὶ ἐπιπλέοντα χόρτα, ἢ ἄλιεα, πάντα ταῦτα ἦσαν καὶ διασκεδάσις, καὶ λόγος καθησ-

χάσεως διὰ τοὺς ναύτας. Πάντοτε ἐπερίμενον νὰ ἴδωσι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ὁμως ἀπέχον πολὺ· κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Κολόμβος ἔγραψεν εἰς τὴν ἔκθεσίν του « Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μου ἡ στερεὰ εἶναι μακρύτερον.» Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθη ὠραῖος, καὶ ἡ θάλασσα ἦτο λεῖα ὡς ποταμὸς.

Ἐπλεον οὕτω καὶ ἄνευ ἄλλου προσκόμματός τινος ἓνα μῆνα περίπου, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐκ τῶν Καναριῶν. Ὁ Κολόμβος διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆσῃ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, ἐμέτρα καθεκάστην ὀλιγώτερον ἀφ' ὅσων πραγματικῶς ἔκαμαν πορείαν, εἰς τρόπον ὥστε ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦσαν τοσοῦτον μακρυσημένον ὡς πραγματικῶς ἦσαν. Μολταυτὰ τὰ πληρώματα ἤρχισαν παραπονούμενα κατὰ τοῦ μήκους τοῦ ταξειδίου, δυσανεχέτουνα καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ καιροῦ, ὡς ὄντος πάντοτε οὐρίου, διότι ἔλεγον ὅτι ἤθελε τοὺς ἐμποδίσει εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐπελθούσης τρικυμίας μετ' ἐναντίου διὰ τὴν πορείαν των ἀνέμου, ὁ Κολόμβος σημειοῖ τούτο ὡς περίστασιν εὐνοϊκὴν, παραβάλλον ἑαυτὸν μὲ τοὺς Ἰουδαίους οὓς ἡ τρικυμία ἐβόηθησεν ὅτε ἐρεύγον τοὺς Αἰγυπτίους. Καὶ ὁμως μ' ὅλην τὴν ἀβάσιμον ταύτην ἀνησυχίαν, οὐδεμίαν σπουδαία ἀπόπειρα ἐπαναστάσεως ἢ ἀπειθείας ἀνεράνη ἐπὶ τῶν πλοίων ἢ φήμῃ ἐμεγάλυνε πολὺ τὰ πράγματα. Ὁ Κολόμβος περιορίζετο νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἀνθρώπους του,

τούτου καταφαίνεται ὅτι τὰ παράπονα δὲν ἦσαν ἀπειλητικῶς καὶ ὑβριστικῶς χαρακτῆρος.

Τέλος τὴν 11 Ὀκτωβρίου εἶδον τὴν γῆν μόλις ἦτο μὴν καὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι ἀφ' οὗ δὲν ἔδλεπον αὐτήν. Τὸ πλοῖον ἡ Πίντα ὄν τὸ μᾶλλον ταχύπλοον εἶδεν αὐτὴν πρῶτον. Τὴν 10 ὥραν τὸ ἑσπέρας ὁ Κόλομβος ἐνόμιζεν ὅτι εἶδε πυρὰν τινὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὴν ὅποιαν ἔδειξεν ἐν μέσῳ τῆς ὀμίχλης εἰς διαφόρους τῶν ἐπιβατῶν, ἀλλὰ δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, δὲν εἶχε πλέον τὴν ἐλαχίστην περί τούτου ἀμφιβολίαν ἀπέχον δύο λεύγας ἀπὸ τινος νήσου. Συνέστειλον ἅπαντα τὰ ἰστία, καὶ ἔμενον οὕτω μέχρις οὗ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ πλησιάσωσιν εἰς αὐτήν. Ἡ νῆσος αὕτη τὴν ὅποιαν οἱ ἐγγχώριοι ὠνόμαζον Γ ο υ α ν α χ ἄ ν η ν, ὁ Κολόμβος πρὸς δόξαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὠνόμασε Ἀ γ ι ο ν Σ ω τ ῆ ρ α (San Salvador) ἦτο δὲ ἡ μεσημβρινώτερα τῶν Τάρκουου νήσων, ἐκείνη ἦν σήμερον καλοῦσι Μεγάλον Ἀλατοπηγεῖον (Grande Saline).

Τὸ πρῶτὸ ὁ Κόλομβος ἀπέθη εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα κατὰ τοὺς τύπους λάθῃ τὴν κατοχὴν, ἐν ὀνόματι τοῦ στέμματος τῆς Ἰσπανίας, τῆς ἀπεράντου χώρας ἧς δὲν ἐκράτουν οὕτως εἰπεῖν εἰσέτι, εἰμὴ δέσμην χλόης. Παράδοξον ἔθιμον εἰσαχθὲν διὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν, δι' οὗ μεταχειρίζονται πᾶσαν νέαν ἀνακαλυπτομένην χώραν ὡς πᾶγμα ὑπὸ μηδενὸς κατεχόμενον καὶ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος! Αἱ χῶραι αὗται καθίστανται ἰδιοκτησία μας διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀμάθειά μας δὲν μᾶς ἐπέτρεψεν ν' ἀκαλύψωμεν αὐτὰς πρότερον. Τοιοῦτος εἶν' ὁ ναυτικὸς κώδικς. Ἐν τούτοις ὁ Κολόμβος ἔσπευσε νὰ τακτοποιήσῃ τὴν κατάκτησιν ἣν ἡ μεγαλοφυΐα του προσεκτίησεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν πλοτάρχων τῶν δύο ἄλλων πλοίων, Μαρτίνου Πίσων καὶ Βινκεντίου Ἰάνες, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, φερόντων ἕκαστος τὴν βασιλικὴν σημαίαν, καὶ προσκαλέσας ὡς μάρτυρας τὸν γραμματέα καὶ τὸν ἐπιμελητὴν τοῦ στόλου, ἔλαβεν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης κατοχὴν τῆς χώρας, συντάξας καὶ πρᾶξιν τῆς γενομένης τελετῆς. Πληθὸς ἐγγχωρίων ἐπλησίασαν καὶ παρετήρουν αὐτοὺς μετὰ περιεργείας, ἀγνοούντων ὅτι διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων, ἐστερήθησαν διὰ παντός τῆς ἐλευθερίας των.

Ἐν τούτοις ὁ Κολόμβος ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο ἐν Ἀσίᾳ. Ἐσχάτως, ὅτε ἔδλεπον τοσαῦτα πιητὰ, ἀλάνθαστον δείγμα ὅτι γῆ ἦτο πλησίον, ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ θαυμάζωμεν τούτο, διότι εὕρισκοντο ἐν μέσῳ τῶν περικυκλουσῶν καὶ προηγουμένων τὴν Ἰσπανίαν νήσων· ἀλλὰ προτιθέμενος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἰνδίας, δὲν ἤθελε ν' ἀπασχοληθῇ λοξοδρομῶν. «Ὁ καιρὸς εἶν' εὐδῖος, ἔγραψε, ὥστε Θεοῦ εὐδοκούντος τὰ πάντα θέλουσιν ἰδεῖ.» Μετὰ τὸν Ἀ γ ι ο ν Σ ω τ ῆ ρ α, ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀρχιπέλαγος τρεῖς ἔτι μικρὰς νήσους τὰς ὅποιας ὠνόμασεν Ἀ γ ι α Μ α ρ ί α τ ῆ ς Σ υ λ λ ῆ ψ ε ω ς. Φ ε ρ ν α ν δ ί α ν α καὶ Ἰ σ α β ἔ λ λ α ν, πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν δύο ἡγεμόνων του. Ἐντεῦθεν συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ἐγγχωρίων ἐξ ὧν ἐπεβίβασε τινὰς ἐπὶ τοῦ πλοίου αὐτοῦ, διευθύνθη πρὸς τὴν νῆσον τῆς Κούβας, ἐν ἣ τῷ ἔλεγον, ὅτι ἤθελεν εὐρεῖ πολλὸν χρυσὸν καὶ πλοῦτη. Ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ νῆσος αὕτη τῆς Κούβας, ἣν ἀνέφερον οἱ Ἰνδοί, ἦτο ἡ Ἰαπωνία. «θέλω ἀποπλεύσει, ἔγραψε, δι' ἄλλην τινὰ μεγάλην νῆσον ἧτις εἶναι, κατ' ἐμὲ τὸ Κ ι π ἄ γ γ ο ν (οὕτως ὠνομάζετο ἡ Ἰαπωνία) κατὰ δὲ τῆς πληροφορίας τῶν Ἰνδῶν, αὕτη καλεῖται Κ ο ῦ β α ν,

ΚΟΛΟΜΒΟΣ.

ὑπανιτιτόμενος τὰς ὠφελείας ὅσας ἠδύνατο νὰ λάβωσι. Ἐκτὸς τούτου τὸ ὕψος του ἦτο ἀρκετὰ σοβαρὸν ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀντείπῃ. Ἴδου τί περὶ τούτου σημειοῖ τὴν 10 Ὀκτωβρίου. «Ὁ στόλαρχος προσθέτει, ὅτι εἰς οὐδὲν θέλουσι τοὺς ὠφελῆσαι τὰ παράπονά των, διότι» ἀπέπλευσε διὰ ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπομένως» ἐννόει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν διάπλουον του, ἕως οὗ» μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύψῃ οὐτάς.» Ἐκ

καὶ βεβαιῶσιν ὅτι ὑπάρχουσι ἐν αὐτῇ μεγάλη πλοῖα καὶ πολλοὶ ναυτικοί. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι νὰ ὑπάγω εἰς τὴν στερεάν, εἰς τὴν πόλιν Γ ι ν σ ἰ ἂ δια νὰ ἐγχειρίσω τὰς ἐπιστολάς τῶν ὑμετέρων ὑψηλοτήτων εἰς τὸν μ. ἔ. ἂ ν Χ ἄ ν η ν, νὰ τῷ ζητήσω τὴν ἀπάντησιν καὶ νὰ ἐπιπέσω ἅμα λάθω αὐτῇ.» Ὑπάρχει γεγραμμένον ἰδιοχειρῶς περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου τὴν 24 Ὀκτωβρίου. «Ἐὰν δώσω πίστιν εἰς τὰ σημεῖα ὅσα μοι ἔκαμον ἅπαντες οἱ Ἴνδοι, εἶναι ἡ νῆσος Κιπάγγου περὶ τῆς διηγούνται αξιοθαύμαστα πράγματα· καὶ ἐπὶ τῶν σφαιρῶν ἅς εἶδον ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ζωγραφισμάτων τῶν ὑδρογινῶν πινάκων, αὕτη κεῖται εἰς τὰ περίξ.» Τοῦτο ἦτο ἀκριβῶς ἀληθές, ὡς εἶπομεν εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον (ἴδε φυλλάδιον 64). Ἐν λάθος τῶν γεωγραφικῶν ὑπολογισμῶν ἐπέκτεινεν ἐπὶ τῆς σφαιρας τὴν Ἀσίαν μέρει τοῦ μέρους τοῦ ὁποῖον κατέχει πραγματικῶς ἡ Ἀμερική. Ὁσάκις οἱ Ἴνδοι τῷ ἔλεγον τι περὶ τῆς ἡπείρου, ἦν ἐκάλουν Β ὀ χ ι ο, ἐνίσχον ἔτι μᾶλλον τὴν ἀπάτην τοῦ οἱ ἀνθρωποφάγοι τοὺς ὁποίους οἱ Ἴνδοι ὠνόμαζον Κ α ν ἰ β α ς καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐροβοῦντο τὰ μέγιστα, ἐνόμιζεν ὅτι οὗτοι: ἐπρεπε νὰ ἦναι οἱ ὑπὲρ τοῦ μ. ἔ. ἂ λ ο υ Χ ἄ ν ο υ, οἵτινες ἔκαμον ἐπιδρομὰς εἰς τὰς νήσους ταύτας δια νὰ λάθωσι σκλάβους καὶ τοὺς ὁποίους οἱ νησιῶται: ἐθεώρουν ὡς τρώγοντας ἀνθρώπους.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Κούβας ὁ Κολόμβος ἀπῆλθεν εἰς Αἴτην ἣν ἀπεκάλεσε νῆσον Ἰσπανικὴν Ἀπανταχοῦ ἔστανε σταυροῦς ἵνα λάθῃ οὕτω κατοχὴν τῶν χωρῶν τούτων ἐν ὀνόματι τῆς χριστιανουσύνης. «Εἶμαι πεπεισμένος γαληνότατοι ἡγεμόνες, ὅτι ἅμα μάθοσι τὴν γλῶσσάν των ἀνθρωποὶ εὐσεβεῖς καὶ φιλόθεοι, ἔλεγον ὁμίλων περὶ τῶν Ἰνδῶν, πάντες θέλοντες ἀσπασθῆναι τὸν χριστιανισμόν. Ἐλπίζω, Θεοῦ θέλοντος, ὅτι αἱ ὑμέτεροι Ὑψηλοτήτες θέλουσιν ἀποφασίσαι πάραυτα νὰ πέμψωσι τοιοῦτους εἰς τὰ μέρη ταῦτα, διὰ νὰ φέρωσι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας τοσοῦτους μεγάλους λαοὺς καὶ νὰ δηγήσασιν αὐτοὺς εἰς τὴν θρησκείαν, ὡς καταστρέψατε ἐκείνους ὅσοι δὲν ἀνεγνώρισαν τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· καὶ ὅτε ἀποπερασθήσῃ τὸ στάδιον ὑμῶν (διότι πάντες εἶμεθα ἀνηγοί) ἡ μεγαλιτέρα ἡσχία θέλει ὑπάρξει εἰς τὰς ἐπικρατείας ὑμῶν».

— «Οἱ ἀνθρωποὶ οὗτοι, προσθέτει παρακατιῶν, δὲν εἰσὶν εἰδωλολάτραι, ἀλλ' ἀπεναντίας ἡμερώτατοι δὲν ἔχουσι κάμμιναν θρησκείαν· ἀγνοοῦσι τὸ κακὸν, καὶ δὲν ἠξέχουσι οὔτε νὰ φονεύωσι ὁ εἰς τὸν ἄλλον, οὔτε νὰ στερηθῶσι τὴν ἐλευθερίαν των· εἶναι ἀσπλι· καὶ τὸσον δειλοί, ὥστε ἀρκεῖ εἰς ἕξ ἡμῶν παιζῶν νὰ φυγαδεύθῃ μίαν ἑκατοντάδα· γινώσκουσιν δὲ ὑπάρχει εἰς Θεὸς ἐν οὐρανῷ, ἕξ οὗ πιστεύουσιν ὅτι κατέβημεν. Προσευχὰς τινὰς τὰς ὁποίας τοὺς εἶπομεν νὰ κάμωσι, τὰς κάμνουσι· προσθύμως, ὡς καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ὅθεν αἱ ὑμέτεροι μεγαλειότητες πρέπει νὰ ἀποφασίσωσι νὰ τοὺς κάμωσι χριστιανούς, καὶ νομίζω ἔαν τοῦτο ἐνεργηθῇ ἐντός ὀλίγου, ὅτι θέλει κατορθωθῆναι νὰ φέρωμεν εἰς τὸν χριστιανισμόν πλῆθος λαῶν καὶ οὕτω αἱ ὑμέτεροι μεγαλειότητες θέλουσι προσαυξήσασιν τὴν ἐπικρατείαν των με ἐκτεταμένην χώραν καὶ ἡ Ἰσπανία θέλει ἀποκινήσει ἀπειρα πλοῦτη, διότι εἰς τὰ μέρη ταῦτα ὑπάρχει πολὺς χρυσοῦς, καὶ κατὰ τὸ λέγειν τῶν Ἰνδῶν ὅσοι μᾶς παρακολουθεῖσιν, ὑπάρχουσι εἰς τὰς νήσους ταύτας θέσεις ἐν αἷς εὐρίσκουσιν ὑπὲρ τὴν γῆν τὸν χρυσόν». Ἀπανταχοῦ ὁ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς διέξεως τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπάρχει: ζῆλος, ἡ αὐτὴ φιλανθρωπία

ἀναφαίνεται ὑπὲρ τῶν ἐγκαταλελειμμένων καὶ ἀμαθῶν τούτων λαῶν. Ὅτε κατὰ τὸν Δεκέμβριον τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ Κολόμβος ἐκινδύνευσεν ν' ἀπωλεσθῆ ἔνεκα τῆς ἀμελείας τοῦ πηδαλιούχου, ὁ Κασίκος καὶ οἱ Ἴνδοι ἔδραμον εἰς βοήθειάν του, ἐνεργεῦντες πᾶν εἶδος ὑπηρεσίας. «Αὐτὸς καὶ ἅπας ὁ λαὸς του, λέγει, δὲν ἔπαυον κλαίοντες· εἶναι φιλέξονοι χωρὶς σκοπὸν αἰσχροκερδεῖας, καὶ τόσον ἀγαθοί, ὥστε βεβαίῳ τὰς ὑμέτερας ὑψηλότητας ὅτι δὲν ὑπάρχουσι καλλίτεροι ἀνθρωποὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, οὔτε καλλίτερος τόπος. Ἀγαπῶσι τὸν πλησίον των ὡς τὸν ἴδιον ἑαυτόν. Ἔχουσι τρόπον γλυκύτατον καὶ εὐπροσῆγορον τοῦ ἐμιλεῖν, πάντοτε μετὰ ταπεινότερον μειδιᾶμα. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰσὶ γυμνοὶ ὡς τοὺς ἐγέννησεν ἡ μήτηρ των· ἀλλ' οἱ ὑμέτεροι μεγαλειότητες πρέπει νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἔχουσι χρηστότατα ἦθη. Ἔχουσι πολὺ μνημονικόν· ὅλα θέλουσι νὰ τὰ βλέπωσι καὶ νὰ τὰ ἐρευνῶσιν, ἐρωτῶντες τί εἶναι καὶ ὅποια ἡ χρῆσις αὐτῶν.» Λαὸς ἀγαθὸς καὶ φιλήσυχος ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ μάθῃ ὅτι οἱ τοσοῦτον ἀπλειστοὶ πλοῦτου καὶ ἐξουσίας ξένοι δὲν κατήλθον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ! Ἡ εὐθὺνη ὅμως τῆς καταδρομῆς δὲν δύναται ν' ἀποδοθῆ εἰς τὸν Κολόμβον. Οἱ Ἴνδοι ἐφάνισαν πρὸς αὐτὸν τέκνα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ εὐημερίας των ὁποίων ἤλθε· καὶ ἡ ἔκστασις εἰς ἣν τὸν ἐβρίπτει ἡ θεὰ τῆς χώρας των τῷ ἔκαμει νὰ συμπεράνῃ ὅτι εὖρε τὴν ἀρχαίαν θέσιν τοῦ ἐπιγείου παραδείσου.

Οὗτος εἶν' ὁ τρόπος μετ' οὗ ἐξετελέσθη ἡ περιπόδος αὕτη ἀνακάλυψις. Δὲν συμφωνεῖ ἡ ἀπλότης τοῦ πράγματος μετὰ τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ. Ὁ Κολόμβος ἀναγείρας εἰς τὴν νῆσον τῆς Αἴτης ἐν φρούριον, καὶ ἀγέρας ἀνθρώπους τινὰς τῶν πληρωμάτων του, ἀπέπευσε ἵνα ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν # Μαρτίου ἀφίχθῃ εἰς τὸν Τάγγην, ἡ εἰδησις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἤχησε διαδιδόμενη. Μέγας ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ λαοῦ τῆς Λισαβόνας, ὅστις ἔσπευσε νὰ εὐβρέῃ γύρωθεν τοῦ πλοίου τούτου ἐρχομένου διὰ ἀγνώστου ὁδοῦ ἀπὸ τοσοῦτον μεμακρυσμένης χώρας. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλὴν του ὅπου τῷ ἔκαμον λαμπρὰν ὑποδεξίωσιν· ἐντεῦθεν δὲ ἀνελεύθῳ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας αὐτοῦ ἔλαβεν ἐπίσης τὰς ἀτάς τιμὰς. Δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ γράψωμεν τὸν βίον τοῦ Κολόμβου, ἀλλ' ἠθελήσαμεν νὰ γνωστοποιήσωμεν λεπτομερείας τινὰς ὁπωσὺν ἀγνώστους καὶ ἀφορώσας τὴν ἀθάνατον αὐτοῦ ἀνακάλυψιν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὸ τρίτον ταξιδεῖδόν του ἀνεκάλυψε τὴν ἡπειρον τῆς Ἀμερικῆς, τὴν ὁποίαν ἐξελάμβανε πάντοτε ὡς ἄκρον τῆς Ἀσιατικῆς χερσοπέρας. Ὁ ὄγκος τῶν ὑδάτων τοῦ Ὀρεγῶνος ἐμπροσθεν τῶν ὁποίων ἀφίχθη, τῷ παρέσχε τὴν ἰδέαν ὅτι εὐρίσκειτο οὐχὶ πλέον ἀπέναντι νήσου, ἀλλὰ στερεᾶς ἐκτάσεως ἀπεράντου. Τινὲς ἀμισροῦ ἤτησαν τὴν πρωτεριάτητα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἡπείρου· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι εἰμὴ λεπτομέρεια. Γερμανοὶ τινες ἠθέλησαν ν' ἀντιτάξωσιν εἰς τὸν Κολόμβον τὸν ἐκ Νουρεμβέργης Μαρτίνον Βοχαιμ· τέλος καὶ οἱ Διέππειοι κατήγοροῦσιν ἐν τῇ κρυπτῷ τὸν Γενουθῆνον θαλασσοπόρον. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι κατὰ τὸ 1490 ἔλαβον γῶσιν τῆς πέραν τοῦ Δαρείου ἰσθμοῦ ὑπαρχούσης θαλάσσης, βεβαιωθέντες ὅτι ἡ Ἀμερική ἦτο χερσόνησος διαχωριζομένη ἀπὸ τὴν παλαιὰν διὰ μεγάλου ὠκεανοῦ. Ἡ θαλασσοπορία τοῦ Μαγγελάνου ὅστις πρῶτος ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἐξῆλειψεν ὄλας τὰς περὶ τούτου ἀμφιβολίας, συμπληρώσασα τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου τελεσιποίησιν τῆς γεωγραφίας.

Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἀπέθανεν εἰς Βαλλιαλιδίον τῷ 1306, ὅτε ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὸ τέταρτον ταξείδιόν του βεβαρυμένους ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς λύπας. Ἡ εἰκὼν ἦν παριστώμεν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ εἶναι εἰκὼν γενομένη ζῶντος αὐτοῦ, ἥτις εὐρίσκεται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, σχεδιασθεῖσα ὡς φαίνεται ὑπὸ τοῦ διασήμου ζωγράφου Ῥίγκωνος ὅστις εἰσήγαγε τὴν ἀναγέννησιν τῆς τέχνης ταύτης ἐν Ἰσπανίᾳ.

A.

ΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΒΟΥΦΛΕΡΙΟΥ.

(Par Eugène de Mirecourt).

I.

Τοῦ Λοδοβίκου ΙΓ' βασιλεύοντος, πριγκίπισσά τις τοῦ Κονδῆ εἶχε τοσαύτην μαίαν πρὸς τὰ πτηνά, ὥστε ὅλα τῆς τὰ εἰσοδήματα ἐξώδευε δι' αὐτά. Τὰ μέγαρά τῆς ἦσαν πανομοιότυπον τῆς τοῦ Νῶε κιβωτοῦ, ἐξαιρουμένων τῶν τετραπόδων ἐν πτηνοκρεμῖον μέγιστον, ὅπου ὄλα τὰ εἶδη τῶν πτηνῶν ἤπλωνον τὰς πτέρυγας των καὶ ἦνωνον τὰ ἄσμάτ' αὐτῶν. Ἡ εὐγενὴς πριγκίπισσα ἐναύλωσεν ἐξεπίτηδες πλοῖα, καὶ τὰ ἐστειλεν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, μόνον καὶ μόνον ἵνα τῆς φέρωσι ὅ,τι ἔλλειπεν ἀπὸ τῆν συλλογῆν τῆς. Ἐκτὸς τῆς δαπάνης αὐτῆς, τῆς ὅποιας τὸ ποσὸν ἦτο ἀμέτρητον, ἐξώδευε καὶ ἐβδομήκοντα χιλιάδας λίτρας πρὸς διατροφήν των. Ἐκάστη τῶν ζῶων τούτων οἰκογένεια εἶχεν ἓνα ὑπῆρέτην ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς, καὶ διεκρίνετο δι' ἰδιαιτέρου ἐπιστάτου λαμπροτάτης καταγωγῆς, ἀπολαμβάνοντος πρὸς μεγαλοπρεπεῖς, εἰς τὸν ὅποιον ἐδίδοτο ὁ ἔνδοξος τίτλος διοικητῆς τῶν καναρίων τῆς κυρίας τοῦ Κονδῆ.

Δὲν θέλωμεν λοιπὸν ἀπορήσει, ἀπαντῶντες, ἓνα αἰῶνα μετὰ ταῦτα, εἰς τὴν τῆς Λορβραίνης Λουνεβίλλων, βαρῶνῃν τινὰ τοῦ Μποβάς-Κραδὸν, ἀφωσιωμένην μὲ ἐξοχον ἐνθουσιασμὸν, τοῦ τῆς πριγκίπισσας ὄχι κατώτερον, εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι, ἡ μὲν βαρῶνῃ εἶχε κλίσιν ἐξαιρετικὴν πρὸς τὰς πεταλοῦδας, ἐνῶ ἡ πριγκίπισσα εἶχε πρὸς τὰ πτηνά.

Χῆρα δεκαοκταετῆς, ἡ κυρία Μποβάς - Κραδὸν δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ ὑπανδρευθῆ καὶ ἐκ δευτέρου· ἀλλὰ διήλθεν ὄλην τῆς τὴν νεότητ' εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας, τοῦ Ἑρρίκου Δ' τῆς Λορβραίνης, τοῦ ὁποίου τὸ προσφιλὲς εἰς τὸν λαὸν ὄνομα κατέστη συνώνυμον τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς ἀγαθοσύνης.

Ἡ βαρῶνῃ ἀνανιβήρως, ἦτον ὁ ὠραιότερος στολισμὸς τῆς μικρᾶς αὐλῆς τῆς Λορβραίνης.

Συμμορφωμένη μὲ τὴν καρδίαν τῆς, ἀπέκρουε πᾶσαν ὑπόκλησιν ἐμπαθῆ χωρὶς νὰ οἰκτιρῇ οὐδένα, χλευάζουσα μάλιστα τὰς πολλὰς καὶ ἀηδεῖς κολακείας μὲ τὰς ὁποίας τὴν ἐξάλλιζαν τὰ ἀρχοντοπούλα τῆς αὐλῆς τοῦ Στανισλάου.

Μὴ ἀποκλήσασα οὐδέποτε τέκνον, εἶχε πρὸ πολλοῦ ἰεθετήσῃ τὸν ἀνεψιὸν τῆς, τὸν νέον ἰππότην Βουφλέριον, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ γίνῃ ὁ πνευματωδέστερος καὶ ἐντιμώτερος ἀνθρώπος τῆς ἐποχῆς του.

Ἡ ἀποστρέφῃ τῆς βαρῶνῆς πρὸς τὰς πεταλοῦδας τῆς αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς ἀγάπης τὴν ὅποιαν μετέπειτα ἀπέκτησε πρὸς τὰς ἀληθεῖς πεταλοῦδας.

Κύριον σκοπὸν ἔχουσα νὰ συνθέσῃ ἓνα σκῶμμα, ἐνησχολήθη καθόλου τὸ εἰρηόπορον εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ὠραιῶν αὐτῶν ἐντόμων, περιπατμένων εἰς τοὺς ἀνοφύτους λειμῶνας τοῦ παραδείσου τῆς.

Αὐτὴ καὶ ὁ ἀνεψιὸς τῆς, ἐφωδιασμένοι μὲ λεπτὸν καὶ πρασινόχρουν δίκτυον, ἐθῆρευον ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἐσπέρας τὰ ἐντομα ταῦτα. Ὁ νέος ἰππότης, ὃν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς θήρας τὰ μέγιστα διεσκοδάζεν, ἔφερεν, θήκην, ἐπιμήκη, ἔχουσαν, εἰς τὰ ἐσωτερικὰ πλάγια φελλοὺς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ βαρῶνῃ προσήλωνε τὰ τὰ θύματά τῆς διὰ καρφιδίων χρυσηλάτων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ θήκη ἦτον ἐλαφροτάτη, καὶ ὁ θηρευτῆς ἐδυσκολεύετο εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, παρέλαβε συνεργάτας του τὸν υἱὸν τοῦ κηπουροῦ τοῦ παραδείσου, καὶ μικρὰν τινὰ χωρικὴν δομαζομένην Ἰωάνναν, τὴν ὅποιαν ἡ βαρῶνῃ εἶχε βαπτίσει, περιχαρὲς παιδίον, γαλανόφθαλμον καὶ ῥοδοπρόσωπον, τὸ ὅποιον ἔλαβεν ἐν δίκτυον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἀναδόχου του, καὶ δὲν ἤργησε νὰ διακριθῆ διὰ τῆς ὠραιότερας ἄγρας.

Ὁ Πρόσπερ, (οὕτως ὠνομάζετο τοῦ κηπουροῦ ὁ υἱὸς), δὲν ἐθῆρευεν, ἐκράτει μόνον τὴν θήκην, καὶ ἦτον ὑπεύθυνος περὶ τῆς ἄγρας.

Παρελθουσῶν ἔξ' ἐβδομάδων, εἶχον συλλέξει συλλογὴν ἐντελῆ, εἰς τὴν ὅποιαν ὄλα τὰ εἶδη τῶν πεταλοῦδων ἀμιλλῶντο ὡς πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν λαμπρῶν χρωμάτων των μὲ τοὺς διαφανεῖς ταοὺς τοὺς πυραύστ' αὐτοὺς ἐλικωνεῖους καὶ τὰς μικρὰς σημηθίδας, τοὺς ἐλαφροὺς αὐτοὺς κατοίκους τοῦ ἀέρος εἴτινες κατασκευάζουσι τὰ πτερά των ὑπὸ τὸν ὠραιότερον οὐρανόν.

Ἡ βαρῶνῃ περιέθετε πλείστα εἰς τὴν συλλογὴν ταύτην λαμπρὰ καὶ τὰ ἐστειλεν εἰς τὴν βασιλεῖα τῆς Πολωνίας παραγγέλλουσα νὰ εἰπῶσιν εἰς αὐτὸν, ὅτι τῷ ἐπρόσφερε τὴν εἰκόνα ὄλων τῶν αὐλικῶν του.

Πειραχθέντες ἐκεῖνοι· ἐκ τῆς ἀστεϊότητός τῆς, ἔπασαν τέλος νὰ ἐνοχλοῦν τὴν κυρίαν Μποβάς-Κραδὸν μὲ τὰς κολακείας των. Ὅθεν αὐτὴ ἠδυνήθη νὰ καταγίνεται ἀνέτως εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀνεψιῦ τῆς.

Τὸν ἐπόμενον ἑναυτὸν, ὁ μαθητῆς τῆς βαρῶνῆς ἠθέλησε ν' ἀρχίσῃ πάλιν τὴν θήραν τῶν πεταλοῦδων, καὶ ἐπεθύμησε νὰ διατηρήσῃ ζῶντα τὰ χαρίεντα ταῦτα λεπίδοπτερα. Ἡ θεῖα του ἠγόρασεν αὐτῷ βιβλίον τῆς ἐντομολογίας· ἔστησαν εἰς τὸν παράδεισον εἰδός τι μικροῦ ναοῦ Ἑλληνικοῦ, ἔβλον ἀπὸ γάζιον, τοῦ ὁποίου τὰ ἔνδον ἐκεκόντηντο ἐκ δενδρουλλίων ἀλλοδαπῶν καὶ ἀνθῶν πολυτίμων· ἔπειτα ἤρχισε τὸ κυνήγιον, ὄχι πλέον μὲ τὰ δίκτυα μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλαφρὰς λαβίδας ἐξ ἀργύρου ἐπιχρῶτου, αἵτινες ἐχρησίμευον νὰ πιάνων εἰς τὰ σκιαδοφόρα φυτὰ τὴν κάμπην ἐτοιμὴν νὰ μεταμορφωθῆ εἰς χρυσάλλιδα.

Τὴν ἔφερον τότε ἐπιμελῶς ἐν τῷ ναῷ, τῆς εὐρισκον συντρόφους ἐτέρας οἰκογενείας, καὶ τοῦ καιροῦ τῶν μεταμορφώσεων ἐπιγινόμενου, ἕκαστος ἀχμάλωτος, ἀπλόνων τὰ πτερά του, ἄφινε τὸ φυτόν ὅπου εἶχε κοιμηθῆ, καὶ ἔλεγεσ ὅτι τὰ ἀνθη τῆς τερπνῆς ταύτης κατοικίας ἐλάμβανον ζῶην καὶ περιπταντο περίξ.

Ἐν τούτοις, ὁ Βουφλέριος ἐμεγάλωνεν.

Ὁ Στανισλάου, ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς, εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ὀλίγου, καὶ ἡ Λουνεβίλλη, ἀναχωρησάσης ἐκεῖθεν τῆς αὐλῆς, ἐπανήρχετο εἰς τὴν προτέραν τῆς